

TEMPS MODERNS

Núm. 9

(Humphrey Bogart & Ingrid Bergman)

Gener 1995

FULLS DE CINEMA

EDITORIAL

K.

Enigma: *Just el no res més absolut
s'inserta dins allò que no té
cap crui*

Hem partit de bell nou, amb la frescor d'un any nou. Tota la frescor que permeten cent anys. De cinema, això sí. La frescor, de totes formes, és més producte del temps hivernenc que ens contempla ara com ara. Aquí també acusam manca de previsió. El fred, rellamps!, ens ha traït. Havíem previst un hivern cinematogràfic lleuger de cobertures supra-epidèrmiques, fins i tot amb connotacions d'alta suggestió eròtica. No ha pogut ésser, el clima no ho ha permès i hem hagut de substituir-ho per un cicle més càlid, més assossegat —bo igualment, fins i tot extraordinari—, però més nadalenc. Així com cal.

L'any passat ens vàrem avançar a tota celebració possible. Els **99 anys de cinema** han estat un èxit sense precedents. El cinquè aniversari del Centre de Cultura exigia un esforç com aquest. Els 100 anys, aquest centenari que es celebrarà enguany —tot i que no sigui fins al 28 de desembre— té previst treure de les calaixeres bobines plenes de sorpreses i de sorpreses. Unes de pel·lícules ja vistes, de directors i actors de renom, autèntiques joies de la cinematografia. Unes altres, de gent més desconeguda, productes molt interessants que han viatjat sempre als vagons de la inaccessibilitat.

Tant d'unes com de les altres ja us en donarem la informació corresponent al seu moment just. No és bo embafar. El paladar no l'hem de castigar amb una sobredosi de caviar i xampany francès. Poc a poc s'asaboreix molt millor. Tot i així, com un aperitiu de fumats i altres *delikatessen*, vet ací un breu avanç. **10 directors** serà el títol d'un cicle d'estrena propera. Entre ells, un barrisc de tot el que ja hem assenyalat. Per una banda **Luis Buñuel** i **Orson Welles** —els més susceptibles poden canviar l'ordre, si ho troben—. De l'altra, un **Andrei Tarkowski** més que notable, realitzador desaparegut l'any 1986, i **Aki Kaurismäki**, un jove finès, nascut l'any 1957, hereu del millor **Goddard**.

Entre el que ens mostra actualment la cartellera, doncs, grans decepcions. Una *Pasión turca* que apassiona únicament a la sortida del cinema i una *Tabla de Flandes* que no aprofita en cap moment totes les meravelloses possibilitats que la història ofereix. No podem dir, però, que no hi hagi actualment bones pel·lícules. En una fuga a l'altiplà peninsular, a la ciutat que tenen per capital, hem accedit a filmacions que també poden veure's aquí a Palma, però en versió original. **Winnona Ryder**, d'aquesta manera, està incommensurable a *Reality bites*, *Sister my sister* resulta un quadre ple de matisos i, sobre-tot, el duet de nova creació **Brannagh-De Niro** fan d'un text difícil, per conegut, una gran pel·lícula. Robert de Niro, actor-camaleó una vegada més, és... ELL, simplement. **FranKensteinneth Brannagh**, acusat per la seva criatura de no haver-li donat dues coses, un nom i una dona, confirma qualitat i categoria, tot aconseguint un doble doctorat, dins i fora de la pel·lícula. Facem lloc a la seva fotografia dins una orla reservada només als mestres.

Potser un cert apassionament ens ha governat durant la darrera part d'aquest text. En qualsevol cas ha estat en gran part per allò ja esmentat del no doblatge. Quan serà que podrem veure, de forma habitual, còpies en versió original?

100 anys de cinema